

S A M U E L
B J Ø R K

OSTROV

☰ KNIHA ZLIN

Ostrov

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Samuel Bjørk

Ostrov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

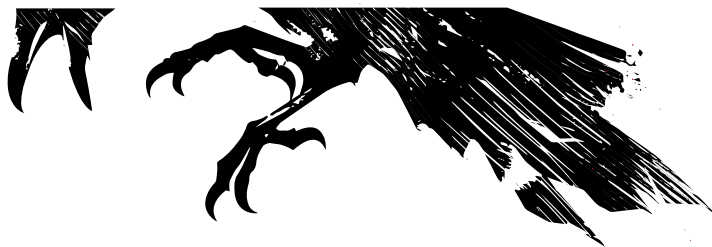
ALBATROS **MEDIA**

thrill

**S A M U E L
B J Ø R K**

OSTROV

Přeložila Daniela Mrázová

≡ **KNIHA ZLIN**

This translation has been published with the financial support
of NORLA.

„Haló?“
„Ahoj mami, to jsem já.“
„Ahoj Jonathane, kde jsi?“
„U Erika, lovili jsme kraby.“
„Vždyť už je skoro devět a zítra jedeme k babičce, vzpomínáš si?“
„Jo jasně, mami, ale...?“
„V žádném případě.“
„Cože? Ani nevíš, na co se chci zeptat.“
„Chceš tam přespat, co?“
„Mami, prosím prosím.“
„Ne, nepřipadá v úvahu. Ráno musíš brzo vstávat.“
„A nemohla bys pro mě teda dojet?“
„Nemohla, dala jsem si víno. Máš tam kolo, ne?“
„To jo.“
„Fajn, tak vyraz, ať jsi za chvíli doma, ano?“
„Jo.“

1

1

Dorothea Kroghová seděla na terase bíle natřené fary a s úsměvem pohlížela na odlesky světla na hladině moře u poloostrova Eaholmen. Letošní léto se vážně vydařilo. Možná bylo úplně nejlepší, co tu na Hitře pamatují. Lecjaký škarohlíd by namítal, že na vině je globální oteplování, že se zeměkoule ohřívá a že zakrátko bude potřeba další Noemova archa, ale Dorothea Kroghová už škarohlídy poslouchat přestala. I když jak se to vezme, vlastně přestala poslouchat jen tu zapšklou kostelnicí Noru Strandovou, která právě odešla. Větší ochechuli aby pohlídal. Vždyť byla tahle stará panna jen věčně nespokojená se vším, na co jí padlo oko, takže samo sebou i s novým oltářním obrazem.

„Sponzorský dar přímo v kostele? Odkdy o Bohu rozhodují peníze?“

Tenhle postoj sice Dorothea chápala, ale zároveň si uvědomovala, že kostel opravit potřebuje. Že potřebuje novou střechu. A vymalovat. A že prostředky od státu zdaleka nestačí. Dar od zajištěných farníků přece ničemu neuškodí, ne?

Hitra. Na tomhle krásném ostrově poblíž trøndelagského pobřeží prožila Dorothea celý svůj život. A přitom jí místní příroda pořád dokázala vyrazit dech. Jen ta vůně řas a chaluh. A vlny tříštící se o pobřeží. Jako by Bůh vzal to nejlepší, co měl, a stvořil nebe na zemi. Světlo. Moře. Holé skály. Stromy ohnuté větrem. Útočiště, ráj, třebaže současný život nevelkého ostrovního

společenství cosi maličko narušovalo. Jedna rodina udělala štěstí a nasýlila si víc peněz než málem celé Norsko dohromady.

Henry Prytz.

Zakladatel a vlastník společnosti Royal Arctic Salmon. Kdysi obyčejný kluk, dnes multimiliardář patřící mezi nejbohatší lidi na světě právě díky takzvané lososové pohádce u trøndelagského pobřeží. Ne každému to ovšem připadalo spravedlivé.

„To jim nestačí, co už mají? To jim odedávka bude patřit i náš kostel?“

Stará paní potřásla hlavou, cítila, jak v ní roste podráždění vůči té beznadějně zahořklé kostelnici, která si to sem klidně přihasila bez pozvání a zkazila jí krásný slunečný den. Ale co, nebude se trápit. Vstala, aby uklidila prázdné hrníčky po kávě a nedojedené sušenky. Hodiny u okna ukazovaly tři čtvrtě na jedenáct; že by bylo na skleničku portského ještě brzy? Kdepak. Poté, co se starý farář odebral k Pánu, si tady rozhoduje sama. S láhví a malinkou skleničkou zamířila zpátky na horké slunce, ale zastavil ji telefon, který se rozvíbroval na stole.

Panebože.

Copak člověk nemá chvíli klidu?

Zrovna když si vytáhla křížovku a vůbec.

S povzdychem stiskla zelené tlačítko.

„Dorothea, prosím?“

„Nemohla byste sem přijít?“

Z hlasu nového faráře čišelo nachlup to co obvykle. Nervozita a obavy, možná ještě ve větší míře než jindy. Napadlo ji to už při prvním setkání – duchovní by přece měli lidi spíš uklidňovat než je znervózňovat, ne? Však ono si to sedne. Vždyť je mladý, a navíc z města, po pár letech se uklidní. Jenže teď, skoro po roce, pořád působil jako bezradný zelenáč.

„Přijďte hned, něco se stalo.“

„Zase vám utekly slepice? Přece víte, že si tu můžou volně běhat, ony se časem samy vrátí.“

„Cože? Ne, o slepice nejde. Jde o ten nový oltářní obraz, musíte to vidět sama, jste doma? Zaskočíte sem?“

Dorothea si znovu povzdychla a odložila láhev s portským.

„Hned?!“

„Ano. Můžete?“

„Do večera to nepočká?“

„To rozhodně ne. Myslím, že jde o trest. Shůry. Říkal jsem, že ten dar nemáme přijímat.“

Mladý farář se zajíkl, skoro jako by měl na krajíčku.

„Tak mi dejte minutku.“

„Dobře. Budu v sakristii.“

„Už jdu.“

Dorothea uklidila láhev i skleničku a v předsíni si nasadila slamák. Dnešní den tedy nebude dnem odpočinku. Nejdřív ta protivná kostelnice a teď zase rozklepaný farář. Jestlipak není načase odstěhovat se do bytu pro seniory, který ji nabídli ve Fillanu.

Opravdu to teď zvaží.

Jakmile vyšla na schody, zrak jí padl na postavu na hřbitově. Při pohledu na ni se celá schoulila.

Jemináčku.

Snad to není dneska?

Rychle mrkla na telefon.

Šestnáctého července.

Jistěže.

Nechtěla po ní pokukovat, ale neovládla se.

Anita Holmenová.

Jeho matka.

U prázdného hrobu.

Dnes jsou to přesně tři roky, co se to stalo.

Tady na našem bezstarostném ostrově.

Anitin syn se vracel od kamaráda domů, sedl na kolo a od té doby ho nikdo nespatrił.

Jonathan Holmen.

Tenkrát mu bylo osm.

Dorothea se zastyděla, že to neudělala dřív.

Že za jeho matkou nezašla.

Vždyť přišla o dítě.

Jenže víte, jak to chodí.

Tady v Trøndelagu se člověk naučí nemíchat se lidem do života. Ale prokrindapána, všeho s mírou.

Tři roky a beze stopy?

To už přestává všechno.

Narazila si slámák a pevným krokem odhodlaně zamířila na hřbitov.

2

Miu Krügerovou jako obvykle probudilo kvílivé skřehotání raků, přesto dnes nic nebylo jako dřív. Včera večer tahle tmavovlasá vyšetřovatelka upírala zrak ze skály na otevřené moře a dumala nad tím, kdo vlastně je. Po příjezdu ji totiž ve starém bílém domě, který si na tomhle odlehlém ostrově koupila, čekal šok. Spatřila své bývalé já. Při uklízení malého obýváku se jí zvedal žaludek. Všude se válely tablety různých barev i velikostí. Některé jí předepsali lékaři, jiné pořídila na místech, na něž by raději zapomněla. Prázdné láhve na zemi i na lince cinkaly, ale nejhorší pohled pro ni přesto nachystal kalendář. Zakroužkované datum 21. dubna. Ten den měla v plánu zemřít. Skoncovat se vším. Znovu se setkat se sestrou. Se svým dvojčetem Sigrid. Sigrid opustila svět před deseti lety v jednom špinavém osloském sklepě, s osudnou jehlou v paži. Všichni byli pryč. Máma, táta. Babička z otcovy strany, ke které měla Mia strašně blízko, ta jí rozuměla lépe, než si rozuměla Mia sama. *Vidíš, co jiní nevidí, vid', holčičko?* Celá rodina teď byla po smrti. A kolem jenom mizérie. Mia pracovala jako vyšetřovatelka vražd v elitní policejní jednotce na adrese Mariboeho ulice 13. Jejím nadřízeným byl Holger Munch. Nesla odpovědnost za nejzávažnější případy. Až donedávna jí utrpení tohoto světa spočívalo na bedrech.

Jenže to se změnilo.

Odhodila tenkou letní příkrývku a polehoučku přešla po rozvrzané podlaze v podkroví. Záclony se třepotaly v mírném větru.

Před sedmi týdny dala výpověď a od té doby pobývala tady. Sama na ostrůvku Edøya. Měla ostrov sama pro sebe. Na Hitru to bylo jen několik minut lodí. Slunce už stálo vysoko na obloze a křišťálově čistá voda pod oblými balvany se nehybně blyštěla. Posledně tu neviděla ani zbla. Léky ji utlumily a omámily. Odvedly z tohoto světa. Počítala dny v kalendáři. Návrat jí otrásl. Vnímala všemi smysly. Tělo měla zdravé. Hlavu čistou. A stažený žaludek, o němž ani nevěděla, se jí postupně uvolňoval.

Vidíš, co jiní nevidí, vid', holčičko?

Dokráčela do koupelny a přinutila se zastavit před zrcadlem. Ani ne před rokem tam stála zrovna tak. Pohled jí tehdy halila mlha. Dlouhé tmavé vlasy splihle rámovaly tváře. Zhubla, byla vyzáblá a polomrtvá. Počítala si rány. Ty fyzické, které sesbírala za deset let u policie. Na malíčku jí chyběly poslední dva články. Čelo nad levým okem hyzdila jizva.

Teď opatrně nadzdvihla obvaz na boku a s úlevou zjistila, že zranění se hojí dobře. Odnesla si ho z posledního případu se stalkerem. Dotyčný ji zblízka střelil nejprve do lýtka a pak do boku. Popošla k zrcadlu a ránu zkoumala, tkáň se zdála v pořádku. Za den nebo dva bude moct obvaz sundat úplně. A konečně si užít moře. Zase se potápět. Toužila po tom od okamžiku, kdy uvázala člun u mola. U svého mola. Na svém ostrově. Zaplavily ji tak silné pocity, až ji málem přemohly. Mia moc často neplakala, avšak cestou k tomuhle nádhernému domu jí nějaká ta slzička ukápla.

Byla naživu.

Že ale moc nechybělo.

Měla prostě kliku.

Kdyby sem pro ni Munch nedojel a kvůli tomu případu ji nezavezl zpátky do Osla.

Teď je jí lépe.

Mnohem lépe.

Vyslala pomyslné poděkování kamsi vzhůru a vklouzla do sprchy. Uvažovala, jestli tady v tom mořském chřtánu nezůstane déle, ještě pár týdnů, ale kdepak, slib je slib. Beztak se brzy přičene podzim. A pak zima. Zažít lednovou bouří tady na ostrově

není nic pro ni, musí se někde usadit dřív. Domy v Åsgårdstrandu, ten, který patřil rodičům, i ten babiččin, prodala už dávno. A svůj byt v Oslu taky. Dlouho dumala nad tím, kam se vrátit. Se Sigrid odjakživa snily o tom, že odjedou do severního Thajska a otevřou si tam malý bar, jenže teď se s tou představou nějak nedokázala sžít.

Zničehonic však zavolal.

Korejský kamarád Chen.

„Ahoj Mio, doneslo se mi, že nemáš do čeho píchnout. Že prý jsi s prací u policie sešla.“

Chen býval kdysi jejím trenérem, ovšem teď provozoval lezecké středisko v jižní Francii. Na tamějších skalách se tužili mladiství, kteří v životě nabrali ne zcela dobrý směr, a Chen si díky tomu vydělal dost na to, aby mohl financovat svůj věčný hon za novými a téměř nepokořitelnými lezeckými cestami.

„Potřebuju další instruktory. Nechceš přijet?“

Dokonalé.

Vylezla ze sprchy a při té představě se usmála.

Sama tady na ostrově?

Naprosto boží.

Napořád tu ale ztvrdnout nehodlá.

Pár let lézt po skalách ve Francii?

Úplný sen.

S úsměvem se došourala do kuchyně, uvařila si espresso a bosa vyšla na hladké balvany, které už ranní slunce stihlo vyhřát. Světlo tady na ostrovech bylo úchvatné, působilo málem nadpřirozeně. Ve dne i v noci. Vlastně byla skoro ráda, že se jí porouchalo auto, takže tu musí ještě pár dní zůstat.

„Jakmile bude jaguar v pořádku, přijedu, jo?“

„Jasně, přijed, až budeš chtít.“

Auto.

Musí se dneska stavit v servisu.

A taky něco málo nakoupit.

Chystala se vrátit do domu, ale vtom zahlédla nějakou loď, která s bručením vplouvala do zátoky.

Kdo to může být?

Tady na ostrovech neznala živou duši.

Skočila si pro džíny a pak seběhla k moři.

Blížil se k ní člun.

Seděla v něm holka, asi jen deseti nebo jedenáctiletá. Dlouhé světlé vlasy jí vlály a na sobě měla květované letní šaty.

„Vy jste ta slavná policistka?“ Dívka ze člunu hbitě vylezla a vyhoupla se na okraj mola. „Že jo?“

Mia se usmála.

„Možná jo. A kdo jsi ty?“

„Musíte mi pomoci.“

Dívka zvažněla.

„Jmenuju se Sofie. Je to moje vina. Že se Jonathan ztratil. Pomůžete mi, prosím?“

3

Luca Eriksen vstal a přešel malou pracovnu. Ze stěny sundal fotografii své ženy, slavnostně ji donesl zpátky k psacímu stolu a opatrně uložil do zásuvky. Pak se posadil a tupě se zahleděl do prázdna. Musí toho odstranit co nejvíc. Její šaty. Osobní předměty. Zabalit je do krabic a pryč s nimi, jestli to jen trochu půjde. A pokud to nepůjde, uloží je někam, kde o ně nebude dennodenně zakopávat. Třeba na půdu nebo do sklepa. Zbaví se klidně třeba všeho. I fotek. Skoncuje s tím, už nebude po večerech vysedávat v prázdném domě a pouštět si na počítači pořad dokola ta stejná videa, nebude prsty hladit její krásnou tvář.

Ty už zase natáčíš, Luco, dej pokoj, nejsem učesaná, vypadám hrozně.

Znovu se zvedl a zamířil ke kávovaru. Zůstal stát s hrnkem v ruce. Naposledy ji viděl před rokem, třemi měsíci a čtyřmi dny a od té doby mu chyběla tolik, že někdy ani nevěděl, co si se sebou počít.

„Policejní stanice Hitra, u telefonu Luca, prosím?“

„Máme hlášení o nehodě.“

„Kde?“

„V tunelu. Jedno auto vjelo do protisměru. Vládne tu totální chaos.“

„Volali jste stodvanáctku?“

„Ano, už jedou. Víš, Luco...“

„Co je?“

„Byla to Amanda.“

„Cože?“

„Amanda. Je to její auto.“

Sevřel se mu žaludek. Rozmyslel si to. Vrátil se rychle ke stolu, vytáhl zásuvku a fotku pověsil zpátky. Rukou přešel po skle.

„Promiň, Amando.“

Vtom mu na stole zazvonil telefon a Luca se lekl. Možná na té radě přece jen něco bylo. *Myslím, že bys teď neměl chodit do práce, Luco. Ještě je brzy. Měl bys sám sobě dopřát víc času.*

Že by nechodil do práce?

To ale musí.

Že by dřepěl doma a bez ní?

Ani nápad. To nejde.

Musí mezi lidi.

Být něco platný.

Opanoval se, nasadil úřední tón a ohlásil se:

„Policejní stanice Hitra, u telefonu Luca.“

„Dobrý den, Luco, tady Dorothea. Máte chvíli?“

„Samozřejmě že mám. O co jde?“

„Stala se nám tu v kostele taková nepříjemnost. Pana faráře to dost rozhodilo. Nemohl byste k nám zajet, nebo jste zaneprázdněný?“

Luca se usmál.

Zaneprázdněný?

Policejní služebna na Hitře měla ve skutečnosti otevřeno jen dva dny v týdnu od deseti do dvou, což vcelku vypovídalo o tom, kolik nepřístojností se na tomhle ostrůvku děje. Dříve Luca ještě vedle úředních hodin na Hitře dojížděl do Orkangeru, ale pak uposlechl radu psychologa a ponechal si jen malý úvazek doma a do práce chodil pouze v pondělí a ve středu.

„Každou středu.“

„Ale Luco, opravdu musíme každou středu? Nestačilo by jednou měsíčně?“

Vybalil si její tvář v zrcadle. Pohled, který tak dobře znal, hrané podráždění, cinkání klíčků od auta, vůni parfému, když ho líbala na tvář.

A prosím tě, dneska se snaž, jo? Víš, že nerada prohrávám.

Čtyři páry.

Vždycky tytéž.

Smích a drinky. Pokaždé to dopadlo tak, že domů musel řídit on.

Dnes byla sobota, takže měl vlastně volno, jenže tak to samozřejmě nefunguje.

Telefony přece brát musí.

„Jste tam, Luco?“

„Promiňte, Dorotheo, cože jste říkala?“

„Stala se nám tu v kostele malá nepříjemnost. Určitě o nic nejde, ale znáte pana faráře, pořád je ze všeho na větvi. Nemohl byste sem zajet?“

„To víte, že ano.“

„Tak za chvíli na viděnou.“

Mluvil jako robot.

A někdy si tak i připadal.

Jako pouhý stroj.

Kterého už nic netěší.

Vzbudil se ve velké posteli.

Sám.

Vyčistil si zuby.

Sám.

Posnídal.

Sám.

Večer seděl před černou obrazovkou televizoru.

Sám.

Teď ztěžka vstal, z háčku u dveří sundal klíčky a sešel po schodech. Chvilí nehnutě seděl za volantem, až pak stiskl tlačítko na dálkovém ovládní garážových dveří a služební auto vyjelo do zářícího slunce.

Slunce. Panečku. Letos v létě panovalo nádherné počasí, vůbec to bylo jedno z nejhezčích let za poslední roky. Přitom právě kvůli počasí byl tenkrát skeptický.

Na Hitře je volné místo učitele, Luco. Co si o tom myslíš? Nepřestěhujeme se na sever? Třeba bychom mohli bydlet v mém rodném domě. To by byla romantika!

Náhody.

Efekt motýlího křídla.

Kdyby se nestalo to, nestalo by se ono.

Kdyby tenkrát odmítl, byla by dnes naživu.

Nemělo to chybu.

Láska na první pohled.

Čerstvě přestěhovaný do Osla začal studovat na policejní akademii. Holku vlastně ani nehledal. Neměl čas, musel trénovat. Běhat. Tomu zasvětil život. Každé ráno vstával v šest. Za rok prodřel několik párů běžeckých bot a díky tomu ji potkal. Dvacetiletou studentku pedagogické fakulty, která brigádničila v obchodě s obuví na Majorstua.

Amandu z Hitry.

Dorothea Kroghová už na něj čekala u schodiště kostela.

„Dobrý den, Luco, jak se vede?“

„Jde to, nestěžuju si.“

„Víte, že se u mě můžete kdykoli stavit, kdybyste si potřeboval popovídat, vidíte?“

„Děkuju. Tak co se vám tu přihodilo?“

„Vlastně ani nevím. Asi nějakí uličníci. Volala jsem vám jen na naléhání pana faráře. Víte, jak umí být nervózní, chudák. Musel si jít dokonce lehnout. Pojdte, ukážu vám to.“

Luca se vydal se po schodech za ní.

„Podívejte se tamhle.“

Zastavil se ve středové uličce a zvědavě se zahleděl na stěnu za oltářem.

Starý oltářní obraz nahradili novým.

Luca se usmál a zavrtěl hlavou.

„Už chápu, o čem to lidi pořád mluví.“

„Že?“

Stará paní se k němu obrátila.

„Taky si myslíte, že to přehnali?“

„Ani nevím.“

„S těmi lososy? To si právě říkám, víte. Jestli se někdo našel tak, že se nám rozhodl něco vzkázat.“

Došla do kněžiště až ke kusu látky na podlaze.

„Tyhle na tom obrazu visely.“
Zvedla látku a poodstoupila.
Na kamenné podlaze ležely tři mrtvé vrány.
„Není to poněkud odporné?“
„To tedy je.“
Luca Eriksen poklekl a jednoho ptáka zvedl.
„Co to má s očima?“
Dorothea se ušklíbala.
„Někdo jí je vypíchl.“
„Fujtajksl.“
Opatrně vránu zase odložil.
„A pak tohle. Nevím, jestli to má být vzkaz či co.“
Stařenka ukázala na kovovou destičku, kterou měl jeden pták přivázanou na pařátu.
Luca vránu otočil a zadíval se na písmena v destičce vyrytá.
„KTTY3?“
„Mě se neptejte. Netuším, co to má znamenat. Třeba to je nějaké kroužkování, víte, jako dělají ornitologové. Kdo ví. Je to dost odporné.“
„Takže ti ptáci viseli nahoře nad oltářem?“
„Ano. Našli jsme je dneska ráno. Co si o tom myslíte?“
Dorothea si založila ruce na prsou a znepokojeně se na policistu zadívala.
„Těžko říct.“
„Klukovina?“
„Nejspíš ano. Ale i tak je to nepříjemné. Dobře, že jste mi zavolala. Zjistím, co se dá.“
„Děkuju vám.“ Dorothea ho přátelsky poplácala po zádech a vyprovodila z kostela ven.

4

Jen co dívka uvázala loďku u mola, vyjelo zpoza mysu další, větší a pěkně svižné plavidlo. Mia už ho tu viděla. Byl to plochý šedý nafukovací člun s dvojicí výkonných závěsných motorů. Kotvil u nábřeží před supermarketem, kde sama taky nakupovala. Vzbudil u ní přirozeně zvědavost, protože na boku měl natištěné logo s nápisem *Potápěčské sporty Hitra*.

„Ach jo, to je celý on,“ povzdychla si dívka a přitiskla si dlaně na hrudník. „Kolik si vlastně myslí, že mi je? Tři?“

Zavrtěla hlavou, a když krásný šedý člun přirazil k molu, natřvaně se pustila nahoru ke skalám.

„Sofie!“

Mia zachytila hozené lano a uvázala ho kolem pacholety, zatímco muž u kormidla vypnul motor a vyšplhal po žebříku na molo. Zjevně byl na ježdění lodí zvyklý.

„Sofie, co jsem ti říkal o tom, že paní nemáš rušit?“

Dívka se zlostně rozeběhla po kamenech a pak zmizela za vrškem skály.

„Moc se omlouvám,“ povzdychl si muž a odhrnul si z očí blondatou patku. „Víš, že sem nemá jezdit. Neotravovala vás?“

Mia se usmála.

„Ani náhodou, mám návštěvy ráda.“

Muž se znovu omluvil a podal jí ruku. Všimla si ho už jednou na nábřeží ve vsi. Byl štíhlý a vysoký a asi tak jejího věku. Modré oči doplňovalo tričko se stejným logem, jaké zdobilo loď. I když

to nemívávala ve zvyku, zastavila se tehdy a chvílku muže pozorovala, jak nakládá do člunu kyslíkové láhve. Něčím jí byl povědomý, ačkoli nevěděla přesně čím.

„Já jsem Simon. Ještě jednou se omlouvám. Jakmile zjistila, co děláte, byla celá žhavá se s vámi setkat.“

„Těší mě. Mia Krügerová,“ pokývla Mia.

Muž se zasmál.

„Však já vím. Sofie od té doby ani o ničem jiném nemluví. A teď jsem ji nedokázal zastavit. Nikdy jsem jí ten člun neměl kupovat, ale víte, jak to je. Moře.“

Ohlédl se a udělal posunek.

„Je lepší, když se s ním děti skamarádí co nejdřív. Sofie?“

Pokrčil omluvně rameny.

„Dojdu pro ni. Určitě máte na práci něco jiného.“

Mia se usmála.

„To je v pohodě. Není rozčilená? Říkala, že prý něco zavinila. Souvisí to s tím chlapcem?“

Muži o poznání potemněly oči.

„Ano, nezlobte se. Byli spolu ten večer, co zmizel. Jmenoval se Jonathan Holmen. Nevím, jestli znáte...“

„Ano,“ přitakala Mia.

A kdo by ten případ taky neznal. Norsko je malá země. Zmizení tenkrát přitáhlo nemalou pozornost. Osmiletý chlapec měl na kole dojet domů, avšak zmizel beze stopy. Vyšetřování nevedlo její oddělení, nýbrž Kripos, norská služba kriminální policie.

„Takže to není pravda?“

Muž se jí na molu ohleduplně vyhnul a zamířil nahoru po skalách za dívkou. Zavanula z něj vůně moře a slunce. Byl okouzlující.

„Jasně že ne. Jak by to mohla zavinit?“

Zavrtěl hlavou.

„Sofie je moc citlivá. Hrozně si všechno bere. Kdyby tu měla mámu, žilo by se jí jednodušeji, jenže jsem na ni sám, takže...“

Muž se otočil a kouzl se do rtu, jako by prozradil víc, než původně chtěl.

„Sorry. Její matka je v Burundi. Pracuje jako doktorka pro Lékaře bez hranic. Samozřejmě je skvělé, že někdo dělá takovou důležitou práci, ale pro Sofii je to prostě...“

„Chápu,“ přikývla Mia a následovala návštěvníka nahoru k domu.

Dívka trucovala na schodišti, skrčené nohy schovávala pod květovanými šaty.

Když se přiblížili, otcí věnovala přísný pohled.

„Je mi jedenáct, takže si o sobě rozhoduju sama.“

„To víš, že jo, ale nemohla bys prostě...?“

„Mohla. Že Jonathan zmizel, je moje vina, proto smím sama požádat o pomoc, když chci, ne?“

„To víš, že jo, holčičko, jenom jsem...“

Simon si k dceři přisedl na schody, a když skryla obličej v dlanech, opatrně ji pohladil po vlasech.

„Proč myslíš, že to je tvoje vina?“ zeptala se Mia a sedla si na protější skalku.

„Protože jsem ho mohla zastavit,“ rozvzlykala se Sofie. „Říkal jsem mu, že nemá jezdit. Že má počkat. Že mu máma přespání určitě povolí, jen když se zeptá ještě jednou. Takhle to s ní chodilo, víte, když si dala víno, tak...“

Otec ji přerušil.

„Ale Sofie, tohle se neříká. Vždyť o tom nic nevíme.“

„Jeho máma hodně pila? To chceš říct?“

Dívka přikývla a pokračovala.

„Vždycky večer. A pak ho nemohla vyzvednout autem. Stalo se to víckrát. Erik měl Super Maria, proto jsme byli u něj. A zrovna jsme měli chytit jednoho bosse, Bowsera, a Jonathan děsně rád s Bowserem bojoval a týden předtím jsme to taky tak provedli, prostě jsme počkali, on znova zavolal a máma pak souhlasila.“

„Sofie, teď už...“

„Je to tak. Měla jsem ho víc přemlouvát!“

Opět složila obličej do dlaní.

Simon ji starostlivě hladil po zádech a přitom se podíval na Miu.

„Jak jsem říkal, Sofie je docela citlivá.“

„Nejsem citlivá!“

„Vím, jak ti je,“ vmísila se do hovoru Mia a přešla do stínu.

„Vážně?“ vyhrkla překvapeně dívka.

„Jednou se mi to stalo taky. Bylo mi tolik co tobě.“

„A co se stalo?“

„Ne úplně totéž, ale měla jsem sestru. Dost se ti podobala. Dlouhé světlé vlasy, hrozně chytrá holka.“

„Taky zmizela?“

„Skoro. Bydleli jsme na pobřeží, zrovna jako ty. A jednoho dne si vzala do hlavy, že si vyjedeme na lodi, i když jsme samy nesměly. Pokoušela jsem se jí to rozmluvit, protože jsme neměly vesty, ale trvala na tom, tak jsem se nakonec podvolila.“

„A co se stalo?“ vyptávala se dál dívka s nakrčeným nosíkem.

„Málem se utopila.“

„Fakt?“

„Převrátily jsme se. Naštěstí nám někdo pomohl, ale sestra zůstala dlouho v nemocnici, protože jí do plic vniklo moc vody.“

„Jejda.“

„Takže vím, jak se cítíš. Taky si myslíš, že to byla moje vina? Že málem umřela?“

Dívka se nesměle podívala na otce.

„Asi ne, nevím.“

„Nemůžeme rozhodovat za druhé, vid? Každý se nejspíš musí rozhodnout sám.“

„To jo...“

Sofiin otec obdařil Miu vděčným pohledem, pak vstal a chystal se sejít s dcerou po skalách k vodě.

„Tak fajn, Sofie. Vyřídilas, cos potřebovala, a teď necháme Miu na pokoji, souhlasíš?“

„Cože? Ale já nic nevyřídila.“

Dívka se mu vytrhla, doběhla zpátky a vykulila na Miu prosebné oči.

„Že mi ho najdete? Když jste tak skvělá policistka. Dokážete Jonathana najít? Prosím!“

5

Mia uvázala člun u nábřeží pod obchodem, dívčín žadonivý hlas jí stále zněl v uších. Ani tady své práci neunikne. Na nástěnce u vchodu visel plakát s vybledlou barevnou fotografií kluka mžourajícího do objektivu. Od jeho zmizení už uplynuly tři roky, ale plakát byl novějšího data. Někdo určitě neztrácí naději a pořád tu jeho fotky vylepuje.

Před třemi roky.

Zničehonic jí vytanula vzpomínka na polorozpadlý karavan u jezera Tryvann. Ona a Munch na stopě pohřešované dívky. Dostali tip, že se možná nachází právě tam. Mia nebyla připravená. Na to, koho potká uvnitř.

Bývalého přítele své sestry.

Feťáka, kvůli kterému začala Sigrid brát drogy.

Většinu těch událostí už Mia zapomněla.

Ale doteď v ní zůstaly záblesky vlastního vzteku.

Střelila ho do hrudníku, dvakrát.

Přijela sanitka.

Pak Miu vyslyšela zvláštní inspekce policejních sborů.

Kdyby Munch kvůli ní nezalhal, šla by sedět.

Sebeobrana.

Jasně že ne.

Vražda.

Zabila ho.

Bez rozmýšlení.

Tma.

Nepamatovala si dny ani noci.

Sakra, Mio.

Tohle ne.

Tohle už ne.

Vedle plakátu se snímkem chlapce visel jiný.

Omrzel vás už život na Zemi?

Vydejte se s námi na Jupiter!

Usmála se.

Jestli ji omrzel život?

Ne.

Už je jiná Mia.

Nadechla se a obrátila tvář k pálícímu slunci. Chvilíčku počkala, až se jí vrátí dobrý pocit, a pak zamířila na silnici a od-tamtud k autoservisu U Roara.

Poprvé se dost ošivala, jestli si má nechat auto opravit právě tady, ale rychle zjistila, že moc jiných možností nemá. Tahle část ostrova, nazývaná Kvenvær, byla asi nejkrásnější. Turisté, jejichž hovor vyslechla v obchodě, vyslovovali to jméno málem jako kouzelné zaříkadlo. Jako by nevěřili, že taková místa vůbec existují. Bílé dřevěné domy a červené stodoly. Opečovávané zahrady a třepotající se norské vlajky. Živá pohlednice. Idylické norské pobřeží ve své nejúchvatnější podobě. Oproti tomu vypadal autoservis U Roara jako dílna kdesi v chudinské čtvrti některého jižanského města ve Spojených státech. Jako by někdo zvedl celou budovu se vším všudy kolem, přenesl ji přes Atlantik a pak ji omylem posadil právě sem. Nízká zděná stavba už zažila lepší časy, krémově žlutá omítka se na mnoha místech odlupovala. Panty na obou párech garážových vrat byly tak zrezlé, že křídla nejspíš nešla ani zavřít. Kamkoli se Mia podívala, na celém pozemku se válely staré vraky v různém stádiu rozkladu. Doprostřed čelní strany budovy byly zasazené tenké bílé plechové dveře a velké okno, které nikdo nikdy neumyl. Skrze špínu se jakž takž dalo vytušit, jaký vkus a charakter se pojí s majitelem servisu. Svědčily o tom snímky polonahých žen vytrhané z časopisů, staré elpíčko Kennyho Rogerse a samozřejmě důvod,

proč Miu napadl přelet Atlantiku – veliká vlajka Konfederace, na níž deset bílých hvězd nahrazovaly lístky konopí.

Její jaguar parkoval na přesně stejném místě, kde ho nechala přede dvěma týdny, a neomylně tu vyčnival. Estetika anglické vyšší třídy sem nezapadala. Poprvé Miu překvapilo ticho. Čekala, že nad vyasfaltovaným pláckem se skvrnami od oleje se bude linout nějaká písnička od ZZ Top, ale ticho nejspíš souviselo s tím, že jediný reproduktor, který objevila, visel na posledním kabelu a zeď kolem něj byla samá díra, jako by ho někdo pokropil salvou z brokovnice. Majitele servisu nezastihla, a tak jen zavolala na číslo, které našla na cedulce na dveřích, a bylo jí řečeno, ať auto „zaparkuje, kam sakra chce“, takže dnes zvědavě vyhlížela, kdo se před ní zjeví. Jestli bude majitel taky připomínat americký Jih jako prostředí dílny. Chyběla tu snad jen kápeř Ku-klux-klanu, ale kdo ví, co všechno se skrývá uvnitř.

Zahnula za roh, a přece jen hudbu uslyšela. Z rádia se linulo tiché country. V hale stálo na rampě auto. V kempinkovém křesílku spal s kšiltovkou přes obličej muž ve špinavých montérkách a kanadách.

„Dobrý den.“

Opatrně zaťukala do plechových zárubní.

„Vy jste Roar?“

Chlapík se pomalu probral k životu, a když si přichodí povšiml, povzdychl si, jako by ho vyrušila při něčem důležitém.

„Jo.“

„Já jsem Krügerová. S tím jaguarem. Přišla jsem se pozeptat, jestli už není opravený. Je to trochu svízel pohybovat se tady po ostrově bez auta.“

„Opravenej?“

Suše se zasmál a odhalil přitom zuby, které už nejspíš dost dlouho neviděly zubaře.

„Ani nápad. Kliková hřídel je v háji a vložky válců je třeba taky vyměnit, hotovej div, že jste sem vůbec dojela.“

„Fakt?“

Muž neochotně vstal a zazíval.

„Náhradní díly se musej dovézt z Anglie.“

„Aha. A kdy dorazí?“

„Chcete, abych je objednal?“

„Takže vy jste je ještě...“

Mia se musela kousnout do rtu, aby se do toho chlápka neobula. Přece jen vlastnil jediný servis na téhle straně ostrova, a jestli se měla ještě někdy svézt ve svém autě, bylo patrně nejlepší si ho víc nepopudit.

„Ano, objednejte je.“

„Oukej,“ přikývl Roar a utřel si prsty do špinavého hadru. „Asi to pár tejdů potrvá.“

„Nemáte náhodou, ehm... náhradní vůz?“ nadhodila Mia, ale ještě než to dořekla, samozřejmě jí došlo, kde je.

Už není v Oslu. Je na venkově.

„Náhradní vůz?“ vycenil automechanik opět své zažloutlé zuby.

„Ne, jasně, chápu,“ přikyvovala Mia.

„Nemáte jak se pohybovat po ostrově?“

„Ne, ale každopádně díky.“

Už se chystala k odchodu, muž však najednou změnil tón, jako by byl v jádru přece jen ochotný člověk.

„Mám tohle,“ zachraptěl a kývl dozadu do přeplněné haly, kde stálo cosi pod plachtou. „Dostal jsem ji jako zástavu. Zatracený socky, já jim dám chovný lososy. Nosí hodinky s diamantama, ale že by zaplatili fakturu? Panáci vycpaný, jeden jako druhý.“

Odhodil hadr a plachtu stáhl.

Mia cítila, jak se jí rty roztahují do úsměvu.

Před ní stála matně černá motorka Ducati.

„Páni.“

„To koukáte, co? Máte ráda motorky?“

Roar se na ni podíval a poprvé na jeho tváři zahlédla náznak opravdového úsměvu, jako by správňák v něm znovu probleskl na povrch.

„Sám mám radši harleye, nejsem moc velkej fanda těchhle italskejch žihadel, ale pěkná mašina to je, o tom žádná.“

Odplivl si a posunul si kšiltovku dozadu.

„Jo, jak jsem říkal, pár tejdnu to asi potrvá. Chcete si ji zatím půjčit?“

„Rozhodně.“

„Stejně tady akorát překáží. Takže je to dostačující náhradní vůz?“

„Víc než dostačující.“

„Fajn. Vyřídím ty objednávky ještě dneska. Zavolám vám, až bude všechno v cajku, co vy na to?“

„Souhlasím,“ zazubila se Mia a vytlačila černý zázrak ven na sluníčko.

6

Hanna Holmenová se naposledy rozhlédla, načež vzala za kliku. *Fabian Stengel, psychologické poradenství*. Poprvé se styděla a ten pocit v ní stále trochu přetrvával. Ne že by jí návštěvy u psychologa připadaly tak hrozné, ale ty řeči. Hitra je prostě malá. A žijí tu zvědaví lidé. A jestli se toho za poslední roky o někom hodně napovídalo, pak o její rodině.

Hanna Holmenová, starší sestra.

Jonathan Holmen, mladší bratr.

Od osudného dne uplynuly už tři roky a ji pořád bolelo po celém těle, málem na sebe nedokázala ani navléct šaty. Nohám se nechtělo šlapat do pedálů, její tělo vážilo snad metrák.

Přijela dřív, skoro o hodinu. Seděla ve stínu na lavičce za kulturním domem a doufala, že si jí tam nikdo nevšimne.

Jedenáct.

Teď by mu bylo jedenáct.

Vyšla po schodech a posadila se do světlého křesílka. V čekárně nikdo jiný nebyl. Stengel na to dbal, dobře totiž věděl, kde psychologickou praxi provozuje a jací lidé na tomhle malém ostrově žijí. Nikdo nestojí o to potkávat v čekárně souseda nebo maminku spolužačky, takže mezi sezeními bývaly dostatečné rozestupy. Ale jednou – jasně, byl to drb, přitom Hanna vlastně drby nesnášela, jenže tenhle byl příliš pikantní na to, aby si ho nechala pro sebe – jednou tu takhle čekala a opodál ležela šíleně exkluzivní kabelka. *Cože? Kdo si tady na ostrově může*

dovolit kabelku Hermès Birkin? napadlo ji hned. Vždyť taková stojí majlant, ne? V tu chvíli se otevřely dveře ordinace a z nich vyklouzl – hádejte kdo?

Cynthia Prytzová.

Pěkně se tomu pak doma u Sylvie nasmály. Jinde než u Sylvie se totiž nedalo být. Jessičina máma byla vadná, takže nebylo divu, že se z Jessiky stalo to, co se z ní stalo, a doma u Hanny panovalo takové ticho, že se tam málem nedalo dýchat.

Cynthia Prytzová? Jako fakt?

Jessika se rozchechtala ještě hlasitěji než jindy a Sylvii málem vypadly oči z důlků.

Byla u psychologa?

Prytzová na sobě měla luxusní červený kabát Marni, rukavice a sluneční brýle a kolem hlavy šál jako filmová hvězda ze zašlých časů. Lehce zakašlala a prošla kolem Hanny.

Ta dělala jakoby nic, přesto si všimla, jak se miliardářka stydí.

Cynthia Prytzová, manželka Henryho Prytze.

Máma Alexandra a Benjamin.

Místní smetánka.

„Tady vidíš,“ ušklíbala se Jessika, „že prachy jsou k ničemu. Akorát jsi pak nešťastná.“

Všechny tři přikyvovaly, žádná z jejich rodin samozřejmě neměla peněz na rozhazování, takže teď skoro cítily zadostiučinění z toho, že i když Prytzovým patří samá luxusní ferrari a lamborghini a plavecký bazén a stáj s teplokrevníky, musejí chodit k psychologovi.

Seděly na růžovém koberci těsně u sebe a v tu chvíli to Jessika řekla. Ztlumila hlas a pobídla kamarádky, aby k ní naklonily hlavy.

Já o nich taky něco vím.

Šeptala a tvářila se vážně.

Je to tajný.

Samozřejmě v nich vzbudila šílenou zvědavost, jenže odmítla cokoli prozradit.

Pouze si přejela prsty přes ústa, jako by zapínala zip.

Řeknu vám akorát, že kdyby se tohle profláklo, netroufám si ani pomyslet, co by vypuklo potom.

„Hanno?“

Zničehonic se přímo před ní objevil psycholog s úsměvem na tváři a Hanna vešla do ordinace. Tady v bezpečí za zavřenými dveřmi jí bylo hezky.

Napadlo ji to hned poprvé, že vejít sem je jako vstoupit do jiného světa. V ordinaci vládl klid a jistota. Psycholog tu neměl ani psací stůl, ani takový ten divan, u kterého se bála, že si na něj bude muset lehnout. Fabian seděl v křesle potaženém béžovou kůží a ona v úplně stejném naproti němu. Křesla spočívala na bílém, neuvěřitelně měkkém koberci. U stěny stála poloprázdná knihovna a v ní publikace srovnané podle barev.

Cítila se tu šíleně dobře.

Tak dobře, že jí málem hryzlo svědomí.

Přála bych si tu zůstat navěky, abych už nikdy nemusela zpátky.

Do toho mrtvého domu.

Kde vládl mrtvý pohled její mámy.

Která bývala tak živá.

Sloužila jí za vzor.

A teď se scvrkla ve strašidlo, nehnutě dřepěla na pohovce v obýváku.

Ani televizi už nepouštěla.

Nedoléhal tam jediný zvuk.

Odnikud.

„Jak se dneska máš, Hanno?“

Zahnala nepříjemné myšlenky.

„Dobře,“ odpověděla a přitáhla si nohy pod sebe.

„A jak se má maminka?“

„Pořád stejně.“

Zavrtěla hlavou.

„Dneska je zvláštní den, vid? Chceš si o tom promluvit?“

Váhala. Cítila, že se jí vlastně nechce.

Šestnáctého července.

Dnes jsou to tři roky.

Doufala, že tam zajdou spolu.

Na místo, kde ho viděli naposledy.

Ale kdepak.

Zase jela na kole sama.

Jako vloni.

Cestou natrhala květiny.

„Musím?“ zeptala se nakonec a zadoufala, že jí kvůli tomu staženému žaludku, který cítila po celou cestu na kole sem, nevyhrknou slzy.

„Samozřejmě že ne. O tom rozhoduješ sama. Tenhle prostor je teď tvůj. Můžeme si povídat o čemkoli jiném.“

Nejdřív se jí to moc nezdálo. Chodit k psychologovi. Připadal jí po všech stránkách trapný. Jeho jméno. Co to je za jméno, Fabian Stengel? Vždyť takhle se jmenujou postavičky z dětských knížek. A jak se to obléká? Kdo dneska nosí košili a vestu? A brýle s širokými černými obroučkami? Copak provozuje galerii nebo si namlouvá, že žije v New Yorku? Tohle ani nebylo z její hlavy, podobné řeči se vedly v kavárně v nákupním centru nebo na bowlingu, že prý je Stengel zahleděný do sebe, přezíravý a nafoukaný a že si o sobě moc myslí.

Jenže se ukázalo, že Fabian je všechno jen ne zahleděný do sebe a přezíravý. Byl úžasně pozorný. Naslouchal. Měl vlídné oči. A i když byl starý, určitě přes čtyřicet, cítila se v jeho společnosti tak, jako by právě oni dva patřili k sobě. Prokecla se hned při prvním setkání, vlastně omylem. Den předtím si v knihovně půjčila *Norské dřevo* od Harukiho Murakamiho a večer pod peřinou zůstala vzhůru, dokud knížku nedočetla. Její krása ji dočista ochromila.

„Někdy se cítím jako ta holka v *Norském dřevu*,“ vyhrkla zničehonic.

Překvapeně se usmál.

„Tak tys četla Murakamiho?“

Psycholog se k ní zvědavě naklonil.

„Co tím myslíš? V čem se jí podobáš?“

Kousla se do rtu. Připadalo jí hrozně nezvyklé mluvit s někým o tom, na co vlastně myslí.

„Ona se strašně trápí. A vlastně ani moc neví proč.“

Na druhé schůzce ležela na područce křesla kniha.

„Ta je pro tebe,“ usmál se Fabian.

„J. D. Salinger?“

„Jmenuje se *Kdo chytá v žitě*. Pojednává sice o klukovi, ale taky se v ní píše o tom, jaké je se odlišovat. O tom, jak se člověk necítí dobře ve světě, který mu byl přidělen. Pokud budeš mít chuť, přečti si ji. Zajímá mě tvůj názor na ni.“

Bylo to moc fajn.

Že ji někdo bere vážně.

Že se může svěřit někomu dospělému.

Sdílet s ním ty nejniternější myšlenky.

„Jak už jsem naznačil,“ pokračoval teď Fabian, „můžeme si povídat o tomhle dnu jako o výjimečné události, ale taky ho můžeme považovat za úplně obyčejný den. Nebo chceš probírat něco jiného?“

Hanna přikývla a hned se cítila lépe. Stažený žaludek už se prakticky uvolnil.

„Máš za sebou první rok na střední, vid? Nechceš mluvit o tom? Už ses rozhodla, jak to provedeš na podzim? Zůstaneš tady, nebo pořád uvažuješ, že se přestěhuješ do Trondheimu?“

Mít vlastní podnájem.

Ve městě.

Daleko od všeho.

V poslední době o tom po nocích hodně přemýšlela, ale dospěla k závěru, že to nejde.

Nemůže mámu opustit.

Nemá to svědomí nechat ji v mrtvém domě samotnou.

„Vlastně nevím.“

„Dobře. A co kamarádky? Zůstanou tady, nebo zvažují akademickou dráhu?“

Neubránila se úsměvu.

Jessika a Sylvie.

Jo, měly k sobě blízko, ale ani jednu z nich si nedokázala představit v akademickém prostředí, vždyť nejspíš ani nevědí, co to slovo znamená, a jí to samo sebou nevádí, akorát se s nimi o tom prostě nedá bavit.

O matematice.

Ta ji lákala nejvíc.

Na rozdíl od Jessiky.

„Amerika!“

Minulý pátek se na zadním sedadle Andresova auta odvázaly s láhví domácí pálenky a tabletami a pěkně se picly, a když byla Jessika pod parou, vždycky začala bájit.

„Los Angeles! Prostě dokonalý město. Koukejte, v L. A. žijou Kardashianky, nevyrazíme tam taky?“

Chudinka Jessika.

Občas jí Hanně přišlo šíleně líto.

Všichni věděli, že Jessičina máma pořádá doma večírky s pochybnými existencemi, Jessika neměla ani vlastní pokoj, a tak si půjčila vyřazenou loď a občas chodívala přespat tam.

„A Disneyland! Četla jsem na netu, že tam můžeš prostě přijet a dostaneš práci, mohly bysme chodit v disneyovských kostýmech, nebylo by to hustý?“

Takhle trávily víkendy v autě Andrese Wolda.

Trošku se otrásla.

Ani za nic na světě by jí máma nedovolila poplakovat se s touhle partou.

Tehdy ne.

Jenže teď...

„Minule jsi zmínila nějaký večírek, vid?“ ozval se Fabian.
„Nekoná se dneska? Ta kostýmová párty?“

Posunul si brýle výš na nos a zamžoural do kalendáře na kulatém stolku vedle křesla.

Hanna přikývla.

„Jo, koná se dneska. Ale nějak nevím...“

„Co nevíš?“

„Nevím, jestli se mi tam chce.“

„Proč ne?“

Trochu váhala.

„Všichni jsou takoví...“

Fabian sraštil obočí.

„Trápíš se kvůli alkoholu?“

„To ne, nebo vlastně nevím.“

„Je to přece úplně přirozené, ne? Že v tvém věku člověk trochu experimentuje, ovšem s mírou.“

S mírou?

Minulý pátek si už už myslela, že budou volat sanitku. Jessika do sebe nalila a nasypala všechno najednou, jako obvykle. A Hanna ji pak málem nedokázala probrat.

„A kostýmy jsou přece legrace, nebo ti přijdou trapné?“

„To ne, převlékání mě baví.“

„A už jste si vymyslely, za co půjdete? Za princezny nebo víly nebo mořské panny?“

Zasmála se.

„To je pro malé holky.“

„A vy už malé holky nejste, to chápu. Ty a Jessika a...?“

„Sylvie,“ doplnila Hanna.

„Pořád se kamarádíte, tahle vaše trojka?“

„Jo.“

Fabian se znovu naklonil.

„Myslím, že bys tam měla jít, Hanno. Řekl bych, že si to užiješ. Zrovna dneska. Bude fajn na chvíli vypadnout z domova, ne?“

„Jo.“

„Půjčím ti oblek a náhradní brýle, kdybys chtěla, můžeš jít za psychologa.“

Hanna se znovu zasmála.

„To ne, my kostýmy máme.“

„Fakt? A jaké?“

„Víte, jak Jessika zbožňuje postavy od Disneyho? Objednala nám kostýmy na internetu.“

„To zní vtipně,“ usmál se Fabian. „A koho jste si vybraly?“

„Jessika půjde za Mickey Mouse, já za kačera Donalda a Sylvie za Goofyho. Trapný, já vím.“

Fabian diskrétně zalétl pohledem k hodinám na stolku.

„Ne, zní to náhodou skvěle. Ale víš ty co?“

„Co?“

Promnul si bradu, notes a tužku odložil do klína.

„Jsi si jistá?“

„Čím?“

„Že si dneska, šestnáctého července, přesně tři roky poté, nechceš popovídat právě o tom, co se stalo?“

„Jsem.“

„Dobře. Potřeboval jsem se jen ubezpečit. A čemu by ses tedy chtěla věnovat?“

Hanna se na chvílku zamyslela a pak odpověděla:

„Říkala jsem si, jestli by bylo v pohodě, kdybych si tu mohla jen tak mlčky posedět.“

„Vážně? Ale jistě. Máš k tomu nějaký zvláštní důvod?“

„Ne, prostě se mi tu jen líbí.“

„Tak to uděláme,“ usmál se Fabian. „Mám odejít?“

„Ne, to je v pohodě.“

Zavládlo ticho.

Seděla v ordinaci.

Minuty mýjely.

Pak Hanna Holmenová zavřela oči a opřela si hlavu o béžové křeslo.

7

Luca Eriksen už si ani nepamatoval, kdy naposledy měl hned dva služební hovory za den. Seděl v policejním voze před vchodem do supermarketu Europris na konci hlavní ulice a přál si, aby mu radši zavolal někdo jiný. Ne že by proti Caroline z kadeřnictví něco měl, trápila ho však cedulka na sousedních dveřích.

Fabian.

Po té nehodě se jim Luca vyhýbal, jak mohl. Všem třem pářům, se kterými se stýkali předtím. Každou středu hrávali karty. V sobotu většinou společně večereli, ideálně někde venku, když to počasí dovolilo. A potom se mu od nich bezustání hromadily zprávy a vzkazy v hlasové schránce. Copak to nechápou? Že už ho to nezajímá? Že chce mít prostě klid?

Ahoj Luco, tady Karin, jen jsem ti chtěla dát vědět, že v sobotu budeme grilovat. Nezastavíš se?

Čau kámo, tady John, chystáme se v sobotu loď na Ulvøyu, přídáš se?

Ahoj Luco, jsi tam? Tady zase Fabian, jenom jsem tě chtěl ujistit, že jsem tady pro tebe, pokud by sis potřeboval pokecat. Klidně u mě v ordinaci, kdyby ti to připadalo lepší. Mám tě objednat? Jen si řekni. Rád kvůli tobě cokoli zruším, jasný?

Psycholog.

Ne že by to Luca nezkusil.

Připravil krevetové chlebíčky a domácí pivo a pak všichni dělali jakoby nic, jako by tahle situace byla to nejpřirozenější

na světě. Osm lidí kolem kulatého stolu, nebo vlastně už ne osm. Jenom sedm.

Fakt ne. Díky.

Přestal odpovídat.

A zprávy našťestí prořídly.

Jen Fabian to nevzdával.

Když Luca naposledy spatřil Fabianův stříbrošedý lexus zahýbat k němu domů, rozhodl se schovat. Usadil se v koupelně a zacpal si uši, aby se mohl tvářit, že zvonek neslyšel.

Poté, co auto odjelo, zůstala na schodech před domem ležet nějaká brožurka.

Posttraumatická terapie.

Mgr. Fabian Stengel

Klinická psychologie pro dospělé

Klinická psychologická rehabilitace

Ne.

Nechtěl.

Nebyl hloupý.

Věděl, co to znamená.

Co je účelem.

Zapomenout.

Chtěli, aby zapomněl.

Zapomněl na ni?

V Lucovi se vzedmul vztek. Vystoupil z auta a zamířil k bu-
dově nákupního centra.

Na Amandu nikdy nezapomene.

„Ahoj Luco, jak se máš?“

Ve vlídné tváři pod cyklistickou přilbou zářil úsměv.

„Ahoj Pelle, mám se dobře, co ty?“

„Taky dobře, vlastně výborně. Brzy odjízďím. Jako fakt. Před pár dny jsem se to dozvěděl.“

Prívětivý chlapík postavil kolo na stojánek a přešlapoval na chodníku.

„To zní zajímavě. A kam se chystáš?“

„Na Jupiter. Vybrali mě.“

Luca přikývl. Nějak nevěděl, co na to říct. Pelleho Lundberga

tady na ostrově všichni znali. Bylo mu přes čtyřicet, ale choval se jako dítě. Tragický osud. Pracoval v loděnici, prý byl šikovný. Pak se mu stala nehoda. Zařízení jeřábu selhalo a na Pelleho spadl trup člunu. Z poranění hlavy už se nikdy úplně nevzpamatoval. Smutný příběh. Od té doby mu říkali Pelle Mimoszemšťan. Jezdil na kole sem tam po ostrově se sbaleným batohem, připravený odletět do vesmíru, a všem byl pro smích. Sám se vždycky usmíval jako blažené děčko.

Brzy odjízďím.

Přiletí si pro mě.

„Už jsem ti říkal, že brzy odjízďím?“ usmál se Pelle od ucha k uchu.

„Říkal. To je moc fajn, Pelle. Přiletí pro tebe vesmírný koráb, je to tak?“ zajímal se Luca.

„Jo!“

Pelle poposkočil a zatleskal.

„Těším se jako blázen. Nula tři nula nula.“

„Ve tři tě mají vyzvednout?“

„Ano. U ptačí pozorovatelny na Blatech.“

„Tak to ti přeju hodně štěstí, Pelle!“

„Díky. Můžu jít s tebou?“

„Cože?“

Pelle dychtivě skopl stojánek kola a chopil se řídítek.

„Můžu jít s tebou, jestli chceš?“

„A kam bys chtěl jít?“

„Tam, kam jdeš ty.“

Luca se vlídně usmál a položil mu dlaň na předloktí.

„Díky Pelle, ale myslím, že se to nehodí.“

„Jdeš k psychologovi?“

Pelle zvedl oči ke vchodu do budovy.

„Ne, to ne.“

„Byl jsem u něj včera,“ oznámil Pelle a utřel si nos hřbetem ruky jako dítě. „Tam nechod. On ničemu nerozumí.“ Prstem si kolem hlavy v přilbě opsal kružnici.

„Budu si to pamatovat,“ usmál se Luca.

„Tak se uvidíme, až se vrátím, jestli se teda vrátím.“

„Platí. Šťastnou cestu, Pelle.“

„Díky!“

Pelle se taky usmál, nasedl a odjel.

Luca přešel posledních pár metrů k budově, na okamžik zadržel dech, nasadil profesionální výraz, ignoroval cedulku psychologické ordinace a vešel do sousedních dveří.

Kadeřnictví U Chaplina.

Zvonek slabě zacinkal.

„Ahoj Luco, dobře, že jdeš.“

Caroline ho na uvítanou objala.

„Máš se?“

Luca se opanoval.

Pořád ten soucit.

Nemohli by ho už prostě neřešit?

„Díky, jde to,“ přinutil se k úsměvu. „Takže vloupání?“

„Je to tak. Fuj, nevím, co si o tom myslet, nic se neztratilo, přesto mám divný pocit.“

Dovedla ho do zadní místnosti.

„Tady. Vidíš to?“

Žlutohnědé dveře nesly viditelné stopy násilí kolem zámku.

„Někdo tu byl, to se pozná,“ přikývl Luca a rozhlédl se. „Ale říkáš, že ti nic nechybí?“

Kadeřnice si založila paže na prsou a zavrtěla hlavou.

„Ne, právě to mi hlava nebere. Ne že bych tady schovávala nějaké poklady, ale mám tu počítač a kasu, která se prostě dá odnést, nechápu, po čem vlastně šli.“

„To je zvláštní. Nic nevzali?“

„Ani nůžky.“

„Vážně divné. Třeba je někdo vyrušil. Nebo si to rozmysleli.“

Kadeřnice si povzdychla.

„Že by vylomili zámek a pak zalitovali?“

Luca pokrčil rameny.

„I to se mohlo stát. Jestli to byla omladina.“

Caroline podrážděně zavrtěla hlavou.

„Dobře, dobře. Každopádně je fajn, že se nic neztratilo. Mímo chodem z toho sešlo.“

„Z čeho?“ podivil se Luca.

„Z té svatby.“

Žena zamířila zpátky do salonu a z pultu zvedla hrnek.

„Copak je zrušená?“ zeptal se překvapeně.

Pro ostrov znamenala tahle svatba velkou novinu. Všichni o ní mluvili. Ženit se měl Alexander Prytz, starší syn Henryho Prytze, dědic celého impéria. Zásadní událost letošního léta tady na Hitře. Už teď kolovaly spousty zvěstí. Že na svatbě zahrají známí hudebníci. A že vedle svého sídla nechali Prytzovi vystavět celé městečko jen pro pomocný personál. Luca nevěděl, co je na tom pravdy, ale na každý pád o tom všichni mluvili. A nejen po ostrově, i celostátní bulvární tisk o tom už týdny otiskoval články s palcovými titulky.

Vysněný princ našel svou Popelku.

Syn miliardáře nabídl sňatek obyčejné dívce.

„Je zrušená?“ zopakoval Luca.

„Co?“

„Ta svatba.“

Caroline se rozesmála a pak si vsunula mezi rty cigaretu.

„Ne, to ne, sorry, sešlo z toho mého nápadu.“

Zapálila si a vyšla na chodník.

„Celé roky se Cynthia chodila stříhat právě sem, nebo aspoň do té doby, než si začala připadat moc fajnová. Tak mě napadlo, co kdyby si nechali udělat vlasy tady? Jenže pak jsem si přečetla, že si objednali nějakého stylistu, který češe celebrity v Londýně.“

Přešla do šepotu.

„Dvě stě tisíc.“

„Cože?“

„Tolik to prý bude stát.“

„Ten pocit, že se sem někdo vloupal, je odporný, ale těší mě, že se nic neztratilo,“ odvedl Luca řeč zpátky. „Poptám se, jo?“

„Díky, Luco, opatruj se.“

U auta se na moment zastavil a kradmo pohlédl na mosaznou cedulku u dveří.

Třeba by přece jen měl...